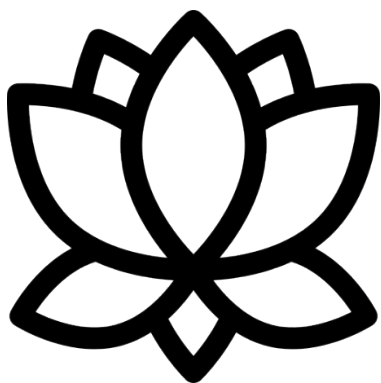
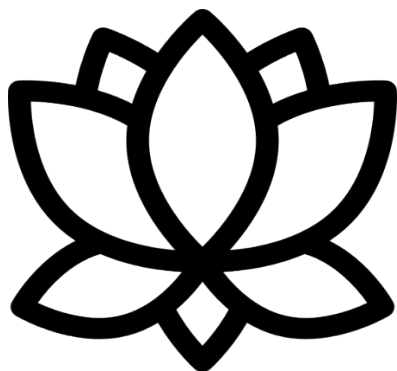

De Reiziger

een fabel

verteld door Wim Hartlief

De reiziger

Waar stilte zich voegt/ kraakeel verandert in
mijmer/ waar raadsels worden ontrafeld/ de
dichter zijn bronnen vindt/ waar zinnen geen
woorden te kort komen/ ik vind dat prachtig

Het ongeluk

Ik ging mijn vrouw halen, toen de kogeltrein met een flinke klap kantelde en ontspoorde. Ik kan mij niet herinneren wat er met mij gebeurde, maar nu lig ik in het gras en kijk naar de blauwe lucht terwijl het leven langzaam uit mijn lichaam sijpelt heb ik het gevoel en ik zie het licht versomberen. Vastgepind lig ik op mijn rug en het zou me niet verbazen als dat echt zo is, maar ik durf niet te kijken of te voelen. Hier, op mijn rug in het gras leeglopen omdat er een stuk glas of een stuk metaal door mij heen is gegaan die mijn aorta heeft doorboord. Ik moet handelen, misschien kan ik mijn bewustzijn nog redden en met het oeuvre van Haruki in mijn geheugen opgeslagen maak ik mij los. De reis waar ik aan begin is de kans om oude

herinneringen achter me te laten en nieuwe te omarmen, maar ik aarzel. Ik kan misschien niet terug naar wie ik was en moet ik wachten op de definitieve onmogelijkheid? Ik besluit mijn ogen te sluiten en mij neer te leggen bij wat het lot voor mij in petto heeft. Wie durft van deze beslissing de wijsheid ontkennen? Er is geen vriend die mij kan adviseren, er bestaat geen bron, bij mijn weten, die ik kan raadplegen over de richting die ik moet gaan, maar ik heb niets te kiezen als ik wil blijven leven. Het lot heeft van mij een reiziger gemaakt. Dat ik mijn ogen gesloten houd belemmert mijn voortgang niet, want ik voel hoe een stevige rugwind me voortduwt in een richting die schijnbaar voor mij is bepaald. Voor mijn gevoel raken mijn voeten de grond. Blijkbaar bezit ik nog gewicht en zintuigen. Ik kijk om mij heen, ben ik de enige die niet wacht op hulp? Mijn voortgang gaat moeizaam, nog ben ik niet gewend aan mijn nieuwe ik. Na vijf jaar kinderloos huwelijk werd Hedda opgehaald. Zo zijn de regels. Zij hilde, zij was van mij gaan houden. Haar troosten was moeilijk. Met mijn zakdoek depte ik de tranen van

haar wangen en zij liet mij los en gaf mij een kus en een glimlach en bedankte mij voor de fijne jaren en wenste mij geluk en het allerbeste voor de toekomst, voordat zij bij het gezag in het busje stapte. Ik wenste haar hetzelfde en liet haar los. Na zes maanden ging ik voor het beeldscherm zitten. Alleen zijn is een gruwel. Mijn denken wordt onrustig. Na een tijdje ga ik kopje onder in duistere fantasieën. Ook een alcoholverslaving ligt op de loer weet ik uit ervaring en dat wil ik voorkomen. Voor mij geen avonden doorzakken met vrienden in het café. Geroutineerd typte ik die avond mijn Burger Service Nummer in en haalde mijn data uit de cloud. Kopiëren en plakken. Mijn DNA-helix draaide over het scherm en zocht verbinding met andere helixen. Strengen felle kleuren die in elkaar draaiden vulden het scherm minutenlang. Helixen vlochten vluchtig in elkaar of botsten gelijk. Alsof zij voor elkaar op de loop gingen. Luid klonk na een paar minuten schril een zoemer uit de luidsprekers en op het scherm verscheen in signaalrood de woorden, *PERFECT MATCH*. De woorden dansten feestelijk van links naar rechts over het scherm, tot

een grote groene knop het beeld vulde en mij uitnodigde om deze perfecte match te accepteren, *EXCEPT...*, *EXCEPT...*, *EXCEPT...* schreeuwde het in kapitalen, alsof ik niet in de gaten had wat de bedoeling was. Onze helixen kronkelden nog altijd in bonte kleuren door elkaar. Suggestiever kon het haast niet. De helixen kreunden en hijgden in high definition uit de speakers. Zij drukte net iets sneller dan ik. Van binnen werd ik helemaal warm van opwinding en blijdschap; blozend keek ik naar het scherm, zo snel had ik een perfect resultaat niet verwacht. Het bevestigde de terechte keus om de Alwetende, Het Brein de selectie te laten doen. Data kunnen zich niet vergissen, dat bleek opnieuw. Dit gebeurde een week geleden. Vandaag zou ik mijn perfecte match van het vliegveld halen. Ik besluit niet langer te aarzelen en terug te gaan. Weggaan in stilte voelt toch niet goed. Het was geen uitstekend lichaam met bijzondere kwaliteiten. Maar het is mijn lichaam en het verdient mijn respect. Nog zie ik onze namen, die van haar en die van mij in een gouden kosmische stralenkrans gevat op het scherm staan. Nog een beetje dromerig